

РОЗДІЛ 1

О десятій тридцять п'ять вечора 27 січня Малкольм Ейнслі був уже на півдорозі до виходу з відділу вбивств, коли раптом у нього за спиною задзвонив телефон. Інстинктивно він зупинився, щоб озирнутися, про що згодом йому довелось пошкодувати.

Детектив Хорхе Родрігес різко підійшов до порожнього столу і взяв слухавку. Коротко прослухавши запит, він покликав Ейнслі:

— Це вас, сержанте.

Ейнслі поклав на стіл книгу, яку тримав у руках, і легким рухом повернувся до свого робочого місця, щоб відповісти на дзвінок. У свої сорок один детектив був міцним чоловіком, під два метри зростом. Його зовнішність не надто змінилася відтоді, як він був футбольним захисником у шкільній команді. Лише невеликий животик вказував на те, що Ейнслі часто харчувався фаст-фудом, як і багато детективів, змушених перехоплювати на ходу.

Сьогодні ввечері на п'ятому поверсі головної будівлі департаменту поліції Маямі, де розміщувався відділ вбивств, панувала тиша. Усього тут працювало сім слідчих груп, кожна з яких складалася із сержанта-керівника і трьох детективів. Однак зараз усі члени чергової групи були на виїзді, розслідуючи три окремі, не пов'язані між собою вбивства, про які їм повідомили за останні кілька годин. У місті Маямі штату Флорида процвітали свавілля та злочинність. Офіційно зміна у відділі вбивств тривала десять годин, але часто доводилося затримуватися, оскільки

розслідування затягувалися. От і сьогодні у Малкольма Ейнслі й Хорхе Родрігеса чергування закінчилося кілька годин тому, але вони все ще працювали.

Ейнслі подумав, що це телефонувала його дружина Карен: мабуть, хотіла дізнатися, коли він нарешті повернеться додому, щоб разом обговорити деталі відпустки. Що ж, хоч раз Малкольм зможе сказати їй, що вже в дорозі, робота з документами завершена, всі питання вирішені, тож незабаром він із Карен і Джейсоном сядуть на завтрашній ранковий рейс «Ейр Канада» з Маямі до Торонто.

Ейнслі потребував відпочинку. Попри чудову фізичну форму, детектив відчував брак тієї невичерпної енергії, яка живила його ще десятиліття тому, коли він тільки розпочав працювати в поліції. Учора, коли голився, помітив, що в його каштановому волоссі пробивається дедалі більше сивини. І з'явилося кілька нових зморщок, які точно виникли через постійний стрес, пов'язаний із роботою у відділі вбивств. А його спостережливий та пильний погляд був наповнений скептицизмом і розчаруванням — сліди багатьох років зіткнення з насильницькою смертю.

Саме тоді в нього за спиною непомітно з'явилася Карен і, мов прочитавши, як зазвичай, його думки, провела пальцями по його волоссю та сказала: «Ти мені подобаєшся таким, яким є».

Тоді він простягнув руки до дружини і міцно пригорнув. Її маківка діставала йому тільки до плечей. Він насолоджувався м'якістю її шовковистого каштанового волосся на своїй щоці; близькість тіл приваблювала обох. Так було завжди. Він пальцями взяв її за підборіддя й поцілував.

«Я, хоча й маленька, — сказала Карен незабаром після того, як вони заручилися, — але в мені безмежжя любові до тебе, а також усього, що ти потребуєш...»

Очікуючи зараз почути голос Карен, Ейнслі усміхнувся і взяв у Хорхе слухавку. Глибокий, звучний голос промовив:

— Це отець Рей Аксбрідж. Я капелан державної в'язниці штату Флорида.

— Так, ми знайомі.

Ейнслі кілька разів стикався з Аксбріджем і після цих зустрічей відчував до капелана неприязнь, проте ввічливо запитав:

— Чим можу допомогти, отче?

— Тут перебуває в'язень, якого збираються стратити завтра о сьомій годині ранку. Його звать Елрой Дойл. Він стверджує, що знає вас.

Ейнслі різко промовив:

— Звісно, знає. Адже це я відправив Звіра до Рейфорда.

Відповідь прозвучала жорстко:

— Чоловік, про якого ми говоримо, насамперед є людиною, сержанте. Попрошу вас надалі так його не називати.

Ця відповідь нагадала Ейнслі, чому йому вже при першій зустрічі так не сподобався Рей Аксбрідж. Цей чоловік був пихатим ослom.

— Його всі звать Звіром, — промовив Ейнслі. — Він сам так називає себе. Крім того, те, скільки вбивств він скоїв, робить його гіршим за звіра.

Це прізвисько він здобув, коли лікарка Сандра Санчес, помічниця судово-медичного експерта округу Дейд, побачивши понівечені тіла перших двох із дванадцяти жертв Елроя Дойла, не стрималася: «Я бачила безліч жахливих речей, але таке міг скоїти лише справжній звір у людській подобі!». Її слова швидко поширилися серед працівників.

Аксбрідж тим часом продовжував діалог:

— Містер Дойл просив мене передати, що він хоче побачити вас перед смертю. — Священник зробив паузу,

і Ейнслі здогадався, що той дивиться на годинник. — До страти лишилося трохи більше ніж вісім годин.

— Дойл сказав, навіщо хоче мене бачити?

— Він усвідомлює, що ви більше за всіх доклали зусиль, щоб його заарештували та засудили.

— То що ви хочете цим сказати? Він мріє плюнути мені в очі перед смертю?

Запанувала коротка мовчанка, після якої капелан промовив:

— У нас з ув'язненим була розмова. Але хочу нагадати вам, що те, що відбувається між священником і засудженим, є суто конфіденційним і не підлягає...

Ейнслі перервав:

— Я знаю про це, отче, але в такому разі хочу нагадати вам, що зараз перебуваю в Маямі, тобто за понад шістсот кілометрів від вас. Я не збираюся їхати всю ніч лише тому, що цей псих раптом вирішив, що було б весело побачити мене.

Ейнслі чекав відповіді. Здавалося, що священник набирається рішучості:

— Він хоче покаятися перед вами.

Відповідь шокувала Ейнслі: це було останнє, чого він очікував, і його серце забилося частіше.

— Покаятися в чому? У всіх скоєних убивствах?

Питання було риторичним. Протягом судового процесу, в якому Дойл був визнаний винним і засуджений до смертної кари за жахливе подвійне вбивство, злочинець увесь час клявся, що нікого не вбивав, попри вагомі докази, висунуті слідством проти нього. Він також рішуче заявив про свою невинність у десяти інших серійних вбивствах, яких йому не інкримінували, але слідчі були переконані, що їх скоїв саме Дойл.

Неприпустима жорстокість усіх дванадцяти вбивств викликала всенародний резонанс і жах. Після судового розгляду оглядач інформаційного агентства написав: «Елрой Дойл, безперечно, заслуговує на смертну кару. Шкода лише, що смерть від струму надто легка і він не страждатиме так, як його жертви».

— Я й гадки не маю, в чому він збирається покаятися. Це те, що ви повинні були б з'ясувати самі.

— Дідько!

— Перепрошую?

— Я сказав «дідько», отче. Напевно, ви теж використовували це слово колись.

— Попрошу не кривословити.

Ейнслі голосно застогнав від дилеми, що раптово виникла перед ним.

Якщо на цьому пізньому етапі Звір був готовий визнати, що звинувачення в суді справедливі і що він вчинив низку інших злочинів, це потрібно задокументувати. Необхідно це зробити хоча б для того, щоб заткнути пельки деяким мітингувальникам, що виступали проти смертної кари та підтримали заяву Дойла про невинність. Опозиціонери стверджували, що звинувачуваний пройшов через суд, тому що невгамовна громадськість вимагала арешту кого завгодно і якомога швидше. Каяття Дойла спростувало б ці твердження.

Авжеж, сержанта мучили сумніви стосовно того, що Дойл мав на увазі під словом «каяття». Чи це буде просто щиро-сердне зізнання в юридичному сенсі, чи щось заплутане і релігійне? Під час процесу один із свідків описав Дойла як божевільного релігійного фанатика, що сплітає нісенітницю.

Але що б Дойл не сказав, лише він, Ейнслі, з його детальним знанням подій у справі, краще за всіх зможе

поставити правильні запитання, які наблизять до розкриття злочину. Отже, він просто зобов'язаний поїхати до Рейфорда.

Ейнслі утомлено відкинувся на спинку робочого крісла. Повідомлення від отця Аксбріджа надійшло у найбільш незручний для сержанта час. Він знав, що Карен буде розлючена. Минулого тижня дружина зустріла його о першій годині ночі прямісінько біля порога будинку і в них відбулася неприємна розмова. Ейнслі тоді щойно повернувся з місця кривавого вбивства, пов'язаного з розборками злочинних угруповань. Через це він пропустив святкування з нагоди річниці весілля. У рожевій нічній сорочці Карен перегородила йому дорогу й рішуче сказала: «Малкольме, наше життя так тривати більше не може. Ми тебе майже не бачимо. Ми ні в чому не можемо покластися на тебе. Ти так сильно втомлюєшся після шістнадцятигодинного робочого дня, що вдома тільки те й робиш, що спиш. От що я скажу тобі: так не має бути. Ти повинен вирішити, що для тебе важливіше». Карен відвела погляд. Потім тихо сказала: «Це справді серйозно, Малкольме. Я не жартую».

Він цілком розумів дружину, дуже співчував їй і шкодував, що пропустив річницю власного весілля. Але все було не настільки простим, як здавалося.

— Сержанте, ви чуєте мене? — Голос Аксбріджа звучав настирливо.

— На жаль, так.

— Ви приїдете чи ні?

Ейнслі вагався:

— Отче, як ви думаєте, ця щиросердна сповідь Дойла справді буде каяттям у загальноприйнятому сенсі цього слова?

— Я не зовсім розумію, що ви маєте на увазі.

— Хочу знайти компроміс, щоб не приїжджати до Рейфорда. Чи згодні ви, щоб Дойл покався вам у присутності тюремного наглядача? Так це було б офіційно для протоколу.

Ейнслі знав, що перейшов межу, і бурхлива реакція отця його не здивувала:

— В ім'я Бога, ні! Це неприпустимо! Таємниця покаяння священна і приватна! Ви як ніхто це знаєте.

— Так, звичайно. Вибачте.

Принаймні тут він завинив Аксбріджу. Це була остання відчайдушна спроба уникнути поїздки до в'язниці. Жодної альтернативи не залишилося.

Найшвидший спосіб дістатися до Дойла — летіти до Джексонвілла або Гейнсвілла. Державна в'язниця недалеко від обох міст, але вночі туди не було жодного комерційного рейсу. Тепер єдиний спосіб потрапити до Рейфорда до страти Дойла — це їхати машиною. Ейнслі глянув на годинник: автівкою вісім годин. Часу було обмаль.

Він кивнув Родрігесу, який уважно спостерігав за розмовою сержанта. Прикривши слухавку рукою, Ейнслі тихо сказав:

— Відвези мене до Рейфорда просто зараз. Знайди вільну службову машину. Переконайся, що в ній повний бак бензину. Почекай мене в автопарку. І прихвати мобільний телефон.

— Слухаюсь, сержанте!

Не вагаючись, Хорхе пішов виконувати наказ.

Священник роздратовано продовжив:

— Затямте, Ейнслі: для мене наше з вами спілкування вкрай неприємне. Я зателефонував вам проти своєї волі, бо мене попросив цей нещасний чоловік, засуджений до страти. Справа в тім, що Дойл знає ваше минуле, коли ви були священником. Мені він не хоче покаятися —